

Lukács A. Mónika

A mélység kincse

Illusztrálta: Varga Anikó

A könyvhöz további kiegészítő anyagok
találhatók az alábbi kód beolvasásával:

Tengernyi kaland sorozat
Olvass velem!
Ajánlott 7-10 évesek részére

Lukács A. Mónika
A mélység kincse
Illusztrálta: Varga Anikó
Angol nyelvre fordította: Simovics Adrienn
Budapest, 2025

ISBN 978-615-02-4639-0

Grafikai tervezés: X-TRA Média Kft.

Nyomda: Prime Rate Zrt.

Előszó

A Tengerségi kaland meséinek főhősei
más-más utat járnak be, hogy megtalálják
a biztonságot és életben maradjanak.

A sorozat negyedik könyvében egy horgászhal
elindul az óceán mélyére, hogy megtaláljon
egy varázslatos kincset, ami csodás erővel bír.

Eddig még senkinek sem sikerült a kincs
nyomára bukkannia.

Az izgalmas kaland megértését közepes
nehézségű mondatok és nagy méretű
betűk segítik.

A színes akvarell rajzok élményszerűvé teszik
az olvasást és a szövegértést.

A bátrabbak a könyv megfordításával angolul
is elolvashatják a történetet.

Lumosz, a horgászhal

Kis horgászhalaként élek az óceán sötét zugaiban. Sokan úgy tartják, hogy csúnya és ijesztő teremtmény vagyok, akár egy szörny.

Néha ezt el is hiszem magamról, de megtanultam, hogy nem szabad foglalkoznom ezzel. Ilyenkor az aprócska lámpásomra nézek, ami a fejemről lóg lefelé. Ennek a fénye segít tájékozódni és táplálékot szerezni ebben az örök sötétségben, ahol a legtöbb élőlény elveszne.

I. FEJEZET

A nagy kihívás

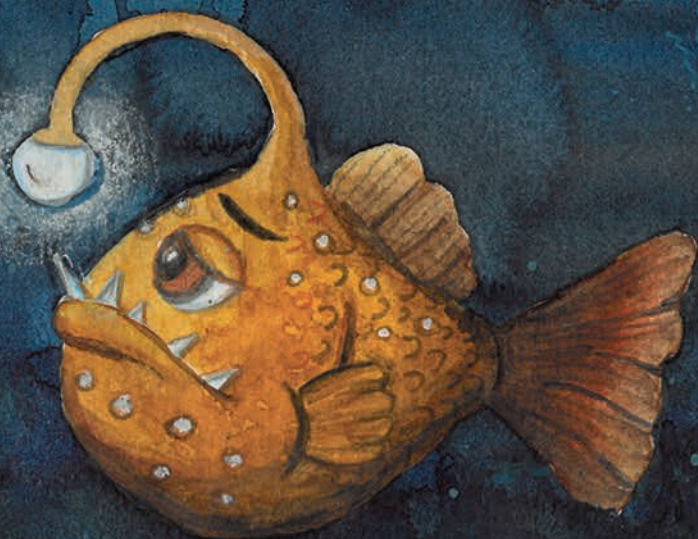
Az óceán mélyén úszkálók éppen, amikor találkozom az öreg és bölcs tanítómmal, Dermóval. Mióta az eszemet tudom, ismerem őt. Megfontolt és tisztánlátó teknős. Nem beszél sokat, de ha megszólal, arra érdemes odafigyelni.

A páncélja gyakran meg-megcsillan
a lámpásom gyenge fényében. Kisebb
koromban úgy gondoltam, hogy hason-
lítunk egymásra...

Ezen a napon Dermó feltűnően bánato-
san és zaklatottan érkezik.

– Mi a baj, Dermó? Olyan szomorúnak tűnsz. Még a páncélod se csillan úgy, mint máskor – szólítom meg őt.

– Nézz csak körül, Lumosz... a szívem elszomorodik azon, amit mostanában látok.

– A sötétségre gondolsz, ami körülvesz minket? – kérdezem.

– Igen. A víz annyira zavaros lett, hogy alig látni valamit. Már az élelemért is mélyebbre kell merészkednünk, mint valaha – sóhajtja.

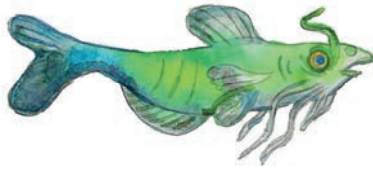
– Gyerekkoromban még kristálytishta volt ez a hely, emlékszel?

Dermó nem felel, csak komoran maga elé bámul.

Kis idő múlva újra megszólal:

– Mostanában viszont minden megzavarodott. A viharok egyre hevesebben tombolnak, a jéghegyek gyorsabban olvadnak. És nézd csak: mennyi szemét sodródik mindenütt!

– Tényleg. Az állatok is mind szomorúak emiatt. Senki sem nevet – folytatom.

– Nincs harmónia. Nincs nyugalom. Nem látom a végét ennek – csuklik el a teknős hangja.

És igaza van. Az utóbbi időben minden nagyon megváltozott.

Dermó percekig némán töpreng, majd így folytatja:

– Lumosz, te különleges hal vagy! Most, hogy felnőttél, elmondok egy titkot neked.

– Egy titok? Ez a szó nagyon kíváncsivá tesz.

– Van egy ősi legenda, amely szerint létezik egy rendkívül ritka és varázslatos kincs a Feketeláng szirtjében, lent a mély sötétben. A mítosz szerint ez a kincs

képes helyreállítani az összhangot a vizek világában. De csak az a lény találhatja meg, aki képes fényt hozni a sötétségbe.

Egy szakadt térképet nyújt át a kérges kezével.

Nézem a térképet.

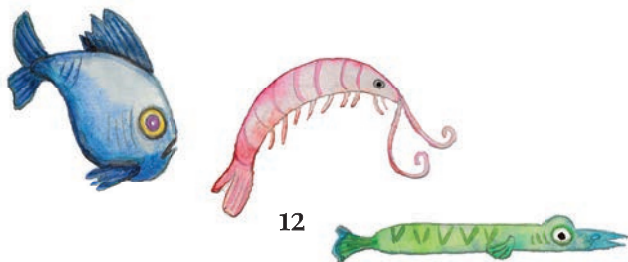
Néhol homályosan látszanak rajta az irányok. Sárgásfehérre koptatta az idő az egyik sarkát, ahol a kincs képe lehetett egykor.

– A monda szerint ez a kincs egy különleges kék gyöngy az óceán legmélyén, amit egyszerűen meg kell érinteni. Az ereje képes mindent megváltoztatni. Ám akik eddig a nyomába indultak, soha nem tértek vissza – magyarázza Dermó.

Elgondolkodom.

– Hű! Lehet, hogy rám vár ez a küldetés? Megmenteni a tengerek és óceánok világát? – teszem fel magamnak a kérdést.

Dermó mélyen a szemembe néz, nem mond semmit. Tekintetéből látom, hogy arra gondol, amire én...

Ettől a naptól fogva éjszakánként csak erről álmodom, nappal erről ábrándozom.

Egyik reggel arra ébredek, hogy tennem kell valamit. El kell indulnom. Szerencsét fogok próbálni.

Lelkesen és izgatottan jegyzem meg a térképről az útvonalat, majd elbúcsúzom Dermótól, hogy útra keljek megkeresni a Feketeláng szirtjét.

II. FEJEZET

Az árok

Már egy napja megállás nélkül haladok, amikor sűrű és hatalmas hínárba ütközöm. Hajladozik ide-oda, mint valami tenger alatti kísértet. Az indái hosszú, vékony ujjakként nyúlnak felém. El akarnak ragadni.

– Ez... ez rémisztő! – motyogom, amint egy-egy inda végigsiklik az uszonyomon és a testemen.

– Nem kell félnem – biztatom magam –, ezek csak növények! Csak lassan, óvatosan kell mennem előre.

Ahogy haladok tovább, alig veszem észre, hogy egy szakadék széléhez érek, mert a sűrű száraz elhomályosítják a látásomat.

Nem állok meg, araszolva merülök le az árokba, amikor furcsa zajt hallok.

– Hová sietsz, te kis ördög? – kérdezi egy ijesztő hang.

Egy mélytengeri polip bújik elő a sötétből.

– Itt lent nem vagy biztonságban. Jobb, ha visszafordulsz, különben vacsora leszel! – folytatja gúnyosan.

Hosszú karjaival felém nyúl. Halálra rémülök.

Az ijedtségtől a fénygömböm akaratlanul is egyre erősebb és ragyogóbb lesz.
– Óóó! Ez túl világos! – kiáltja a polip,
és dermedten hátrál vissza az árnyékba.
Kihasználom az alkalmat, és gyorsan
átsiklom ezen a rémisztő árkon.

III. FEJEZET

A folyosó őrei

Nagyon örülök, hogy sikerült megmenekülnöm a polip elől. Kezdem hinni, hogy talán tényleg én vagyok az, akit a legenda említ.

Az árok túloldalán egy szűk szoroshoz érkezem. Rengeteg lila, kék, rózsaszín és szivárványszínű lény lebeg itt.

Olyanok, mint kis víz alatti csillagok. Ahogy közelebb úszom, látom, hogy ezek medúzák. Egyikük táncolva jön felém.

–Vártunk már rád – mondja. – Egykor azért kaptuk a színünket a víz istenétől, hogy szükség esetén utat mutathassunk a legbátrabb hálnak. Mi segítünk annak, aki a Feketeláng szirtjéhez lemerészkedik, hogy el ne tévedjen itt a sötét mélységben.

Én csak ámulok, hogy milyen csodások ezek az állatok. Tudom, hogy a szépségük mellett nagyon veszélyesek is.

Ha hozzám érnek, nem biztos, hogy túlélem, megbéníthatnak és ez a pusztulásomat jelentené.

A közeledő medúza ismét megtöri a csendet:

– Bátor és rátermett vagy, hogy eljutottál idáig! – mondja biztatóan.

Nyomban meg is mutatja az irányt a Feketeláng szirtje felé.

A térkép szerint is a keskeny falak között kell tovább haladnom – emlékszem vissza. De a medúzák mozdulatlanul állnak ott, képtelenség köztük átsiklani.

Félek tőlük.

– Lehet, hogy ez csapda? „Nem tért vissza még senki” – jutnak eszembe Dermó szavai.

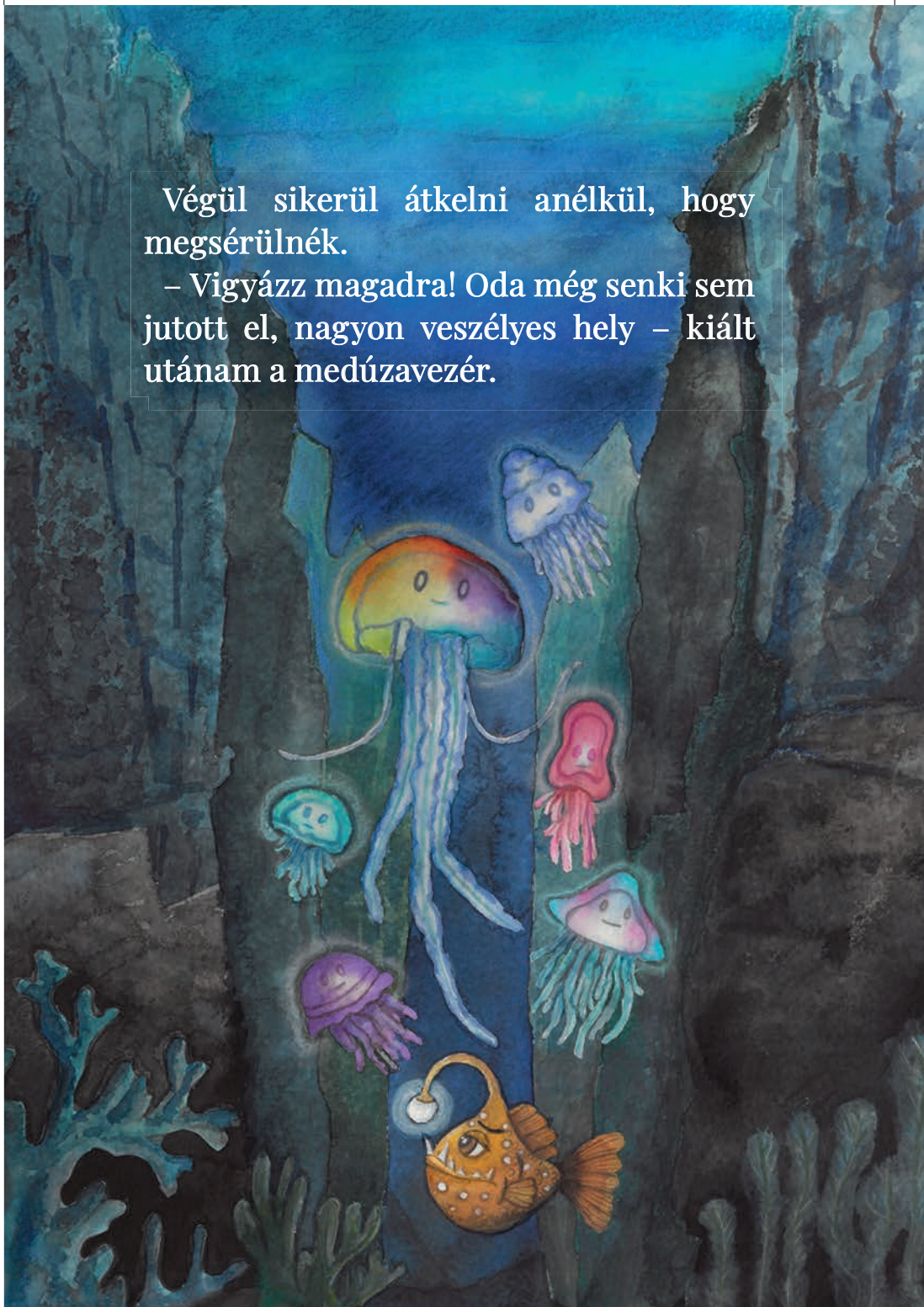
Mély levegőt veszek és erősebben villantom fel a fényemet. A megérzésem is azt súgja, hogy ez a jó irány, amerre mennem kell.

Összeszedem minden bátorságomat, és megkezdem az utamat a szűk folyosón, a medúzák között.

Minden mozdulatomra figyelek, nehogy hozzájuk érjek, mert akkor... ajaj, inkább bele sem gondolok.

Végül sikerül átkelni anélkül, hogy megsérülnek.

– Vigyázz magadra! Oda még senki sem jutott el, nagyon veszélyes hely – kiált utánam a medúzavezér.

IV. FEJEZET

A vihar

Jéghideg minden és komor, ahogy egyre mélyebbre érek. Nő bennem a bizonytalanság. A térképen ez az útvonal volt az utolsó, ami jól látszott.

– Eltévedtem? Zavaróan nagy a csend is. Talán jobb lenne, ha visszafordulnék?

Folytatnom kell az utat, hogy megtaláljam a kincset – bátorítom magamat.

Végre elérem az óceán egyik legmélyebb pontját. A fényem sugarai finoman behatolnak a sötétségbe.

Egy hajóroncsot pillantok meg, fekete az árbóca, még jól látható rajta a kalózok zászlója. Bemegyek. Hátha itt a kincs, amit keresek!

Egy hordó mellett, valami rongyon,
ékszerek hevernek. Közelebb megyek, hogy
megnézzem őket. Rengeteg gyűrű, nyak-
lánc és zsákmányolt medál fekszik itt.
Némelyik rozsdás is már.

– Ez bizonyára nem az a „kincs”, amiről Dermó mesélt – állapítom meg.

De jaj! Éppen ekkor a roncs egyik deszkája felém zuhan.

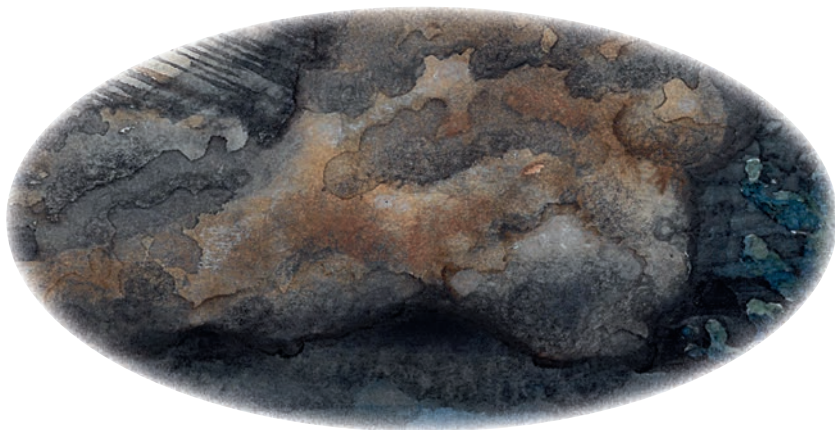
Ijedtemben szinte kővé változom.

Szerencsére nem talál el, becsapódik a tenger fenekére. Nagy port kavar.

Akkor eszmélek fel, amikor élesen csikorgó hangok jelzik, hogy össze fog dőlni az egész. Azonnal menekülnöm kell. Lámpám fénye egyre erősödik, ez erőt ad nekem, és segít a tájékozódásban.

Mint akit kergetnek, úgy viharzom el innen, hogy mentsem az életemet.

Ahogy mögöttem összeroskad az egész hajó, az iszapfelhő utolér, és ereje messzire sodor.

Amikor a zavaros víz kitisztul körülöttem, előtűnik egy hatalmas, fekete szikla: a Feketeláng szirtje!

Közeledve a félelmetes hely felé, a víz forrongani kezd. Dühöngő örvény tör ki. A sodrás felkavarja az áramlatokat, azok pedig össze-vissza, minden irányba rángatnak.

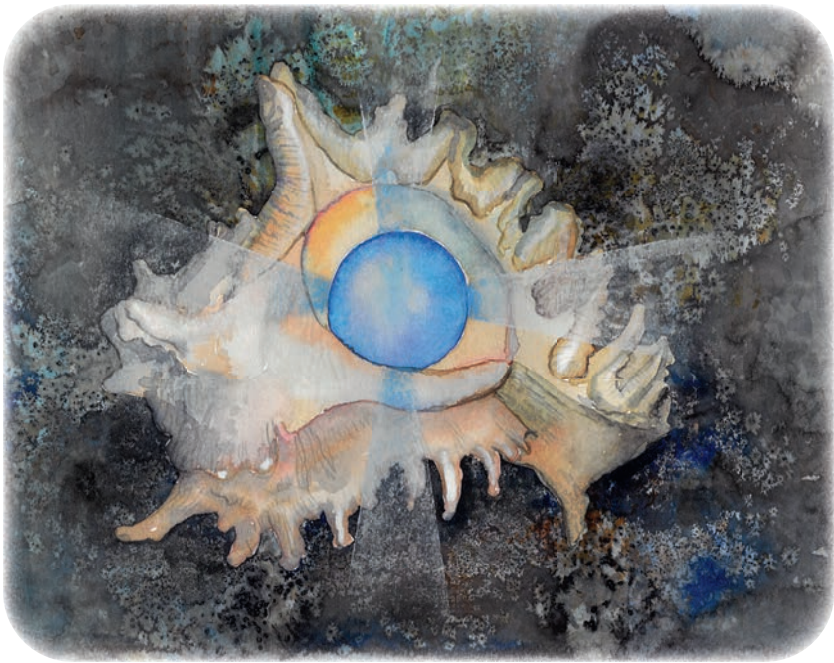
– Mindjárt ízekre szed az óceán!

Már-már úgy érzem, hogy nem bírom tovább, amikor eszembe jutnak Dermó szavai. Lehet, hogy én vagyok az, aki fényt hoz a sötétségbe? Lehet, hogy én fogom megmenteni a vizek világát?

Összeszedem minden bátorságomat, és olyan világosságot bocsátok ki, mint még soha. Ez segít megnyugodni és jobban látni, hogy mi van körülöttem.

A meredek szikla oldalán, az egyik repedésben megpillantok valami különösét. Egy csipkézett kagyló nyílik ki lassan-lassan, mint egy virág.

A belsejében ott ragyog egy kék gyöngy.
Kicsit olyan, mintha valaki ebben rejtett
volna el egy mesebeli égboltot. A gyöngy
fénye varázslatosan pulzál a sötétben.

– Ez a KINCS! – kiáltok fel.

Közelebb siklom a kagylóhoz, amikor
hirtelen egy árnyék mozdul felém.

A kő mögül egy óriáskalmár bújik elő.
A teste hatalmas, a karjai lomhán
mozognak. Hosszú végtagjaival védi
a kincset, nagy szemeivel pedig rám néz.

Tudja, hogy miért jöttem.

Megijedek.

Remeg mindenem, még az álkapcsom is, ám a fénylő lámpásom annál jobban világít.

A gyönyörű gyöngy ott van karnyújtásnyira, csak le kell győznöm a félelmemet.

– Ez az, amit keresek, nem szabad feladnom! Érzem a vonzását, az erejét.

A lámpásom fénye egyre erősebben izzik.

Már nem egyszerűen világít, hanem csillog, akár egy óriási gyémánt.

A kalmár ettől nagyon meglepődik. Még soha nem látott ilyen világosságot. A kezeit a szeme elé teszi, és visszahúzódik. Elsiklik a mélybe.

Gyorsan odaúszom a gyöngyhöz.

Megérintem.

Abban a pillanatban szikrázó napsugarak törnek ki belőle. A fény végighulámzik rajtam, nyugtat és melegen táplál belülről is.

Érzem, hogy most nemcsak kincset találtam, hanem én magam is azzá váltam.

A gyöngy egy szempillantás alatt eltűnik. Egybeolvad a kagylóval.

Eközben a víz megnyugszik, a kavargó áramlatok lecsillapodnak.

Egy nagy fényoszlop villan át a sötét-ségen, közben szirének lágy hangja ölel körbe.

Mintha varázslat törné meg az ősi átkot, hogy a világ újra egyensúlyba kerül-hessen.

Mint egy álomban, képek jelennek meg előttem: megtisztul a víz, állatok térnek vissza az otthonukba. Mindannyian béké-sek és boldogok.

Szemem előtt áthullámszik egy távoli jéghegy sok bátor pingvinnel, egy sirály-család, amint ölelik a fiókáikat. Látom egy delfin és egy cápa jókedvű táncát is.

A képek körül lebegek.

Biztos vagyok benne, hogy nem álmo-dom: ez valóság.

Büszkeség tölt el:

– Azt hiszem, éppen ebben a pillanatban sikerült visszaállítanom a békét a vizekben. Hát, ezért indultam útnak!

Nagyon gyengéden felemelem a kagylót, ami előttem hever, hogy magammal vigyem.

V. FEJEZET

A fény visszatér

Boldogan térek haza.

Nincs akadály, minden tiszta körülöttem. Dermó és az összes többi barátom vidáman, nagy örömmel fogadnak. Már tudják, hogy sikerrel jártam.

Elmesélem nekik az utamat, a kihívásokat, és azt, hogy hogyan találtam meg a Feketeláng szirtjét.

– Beteljesítetted a jóslatot, a legenda életre kelt! – kiált fel elégedetten és diadalmasan Dermó.

Egy régi emlék villan be, amikor kiskoromban féltem használni a lámpásomat. Attól tartottam, hogy kinevetnek vagy megijednek tőlem.

Most boldogsággal tölt el a tudat, hogy ez a kis lámpám vezetett el arra a titkos helyre, ahová csak én voltam képes eljutni. Fényt és örömet hoztam a vizek világába.

A barátaim a kagylót nézegetik, mindannyian megcsodálják a szépségét.

Dermó a füléhez emeli. Hallja benne a szirének hangját és a hullámok morajlását. Az én történetem is benne van.

Ettől a naptól kezdve nemcsak kis szörny vagyok világító halként, hanem a tengerek és óceánok bátor hőse is.

Tudtad-e?

A púpos horgászhal egy haragos kinézetű „szörnyecske”. Leginkább az Atlanti-óceán és a Jeges-tenger mélyének lakója. Ördöghalnak is hívják.

Egy furcsa gerincnyúlvánnyal rendelkezik, melynek vége világít, mintha saját fejlámpása lenne. Ez egy kémiai reakciónak köszönhető.

A jelenséget biolumineszcenciának nevezzük. A sokak által ismert szentjánosbogár is hasonlóan világító élőlény.

Az ördöghal fénye horgászbotként funkcionál, közel csalogatja a prédát, mely nagyrészt kisebb méretű hal vagy rák.

A testméretéhez viszonyítva ennek a halnak vannak a legnagyobb fogai az óceánban.

A víz felszínén
egyáltalán nem, vagy
csak nagyon ritkán
találkozhatunk velük.
Ők a mélytenger külön-
leges lakói.

Pályázati leírás

A könyv az „*Empowering students as agents of change*” (SHORE) projekt (www.shoreproject.eu) keretében készült, melynek magyarországi tagja a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem. A program egyik célja, hogy a gyermekek jobban megismerjék az óceánok, tengerek és Földünk vizeinek fontosságát, élővilágának sokféleségét.

A projekt elsődleges küldetése az „óceáni műveltség” kiterjesztése. E törekvést segítik a Tengernyi kaland történetei is, amelyeken keresztül a kisiskolás gyermekek a mesék világán át kerülnek közelebb a vizek és a közelükben élő fajok különleges világához.

Átélik küzdelmeiket, megértik csodálatosan szoros kapcsolatukat, érzékenyebbek lesznek a víz és környezetének egymásra gyakorolt hatására.

Tudtad, hogy létezik 7 óceáni alapismeret, amit mindenkinek illik tudni?

1. A Földnek egy nagy óceánja van.
2. Az óceán és az óceánban lévő élet is alakítja a Föld jellemzőit.
3. Az óceán jelentős hatással van az időjárásra és az éghajlatra.
4. Az óceán lakhatóvá teszi a Földet.
5. Az óceán az élet sokféleségének ad otthont.
6. Az óceán és az emberek elválaszthatatlanul kapcsolódnak egymáshoz.
7. Az óceán nagyrészt felderítetlen.

Az itt szereplő vélemények és állítások a szerző(k) álláspontját tükrözik, és nem feltétlenül egyeznek meg az Európai Unió vagy az Európai Bizottság hivatalos álláspontjával. Sem az Európai Unió, sem az Európai Bizottság nem vonható felelősségre miattuk.

Tartalom

Előszó – 3

Lumosz, a horgászhal – 4

I. fejezet

A nagy kihívás – 5

II. fejezet

Az árok – 14

III. fejezet

A folyosó őrei – 19

IV. fejezet

A vihar – 24

V. fejezet

A fény visszatér – 39

Tudtad-e? – 42

